

се образовалъ твърде много. Знаялъ да говори турски, гръцки, френски и руски езикъ. Българитѣ го почитали като образованъ и уменъ човѣкъ, та го избрали за училищенъ настоятелъ. Турцитѣ пъкъ го смѣтали за най-ученъ мжжъ, особено, когато говорѣлъ френски и четѣлъ най-мжчнитѣ турски книги. Затова го приели за сѣдия и съветникъ. Цанко Дюзтабановъ се носѣлъ гордо и смѣло. Той се отличалъ въ френски дрехи, на жилетката ималъ окаченъ златенъ часовникъ съ лѣскавъ синджиръ. Това било голѣма смѣлостъ предъ турцитѣ. Стѣпвалъ здраво по пѣтя, държалъ глава високо и турцитѣ ставали на крака, поздравлявали го съ голѣма почитъ и го разпитвали, какви събития ставатъ по свѣта, понеже той четѣлъ всѣкакви вестници.

Така Цанко Дюзтабановъ билъ издигнатъ човѣкъ съ труда си и съ ума си, а не защото билъ чорбаджийски синъ.

Когато Екимъ Цанковъ и другаритѣ му го поканили да стане войвода на възстаницитѣ, той изпървенъ отказалъ. Но младитѣ народни хора настояли:

— Ти, Цанко, си познатъ съ своя умъ и съ своето учение. Тебе те почитатъ всички. Турцитѣ те уважаватъ и когато чуятъ, че си станалъ войвода на български юнаци, които се борятъ за свобода, ще кажатъ, че работата не е играчка и че българскиятъ народъ сериозно се е дигналъ за своя държава.

Дюзтабановъ склонилъ.

— До днесъ бѣхъ вашъ противникъ, но сега тръгвамъ съ васъ. Щомъ казвате, че всичко е готово, че попъ Харитонъ е достигналъ съ дружината си до дрѣновския манастиръ, азъ се отказвамъ отъ досегашното си мнение, прегръщамъ народното дѣло отъ все сърдце и ще дамъ живота си за него. Тогава всички напредъ!